Una oportunitat

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

El jardí del temps

Lletra original

Avui m'he recordat de que estic viu,feia anys que no hi pensava.El que fa un moment era importantm'adono ara que no importava.I demano disculpes al nen que vaig ser,aquell que somiava que podia fer de:domador de lleons, pilot d'avió,jugador de futbol o apagador de focs,alquimista que converteix la pedra en ori en riure el plor.Cada dia tens una oportunitat.No la pots perdre, has de seguir endavant.Cada dia tens una oportunitat.No la pots perdre, demà potser serà tard.La moneda està girant,si surt cara em quedo,si surt creu me'n vaig.Potser demà no em torneu a veure,digueu que he marxat.No vull seure a la banqueta,ni d'acusat ni de reserva.Cada dia tens una oportunitat.No la pots perdre, has de seguir endavant.Cada dia tens una oportunitat.No la pots perdre, demà potser serà tard.

Lletra traduïda

t’hi va la vida

Hi ha un salm (nº 103) en la línia de la filosofia del "Carpe Diem" que ens recorda que ens fa adonar d'allà que és important i d'allò que no ho és: *La vida de l'homedura com l'herba,La seva florida és com la dels camps;desapareix quan hi passa una ventada,I ni es coneix el lloc on era. Però l'amor de Déu pels homesÉs de sempre i dura sempre;La seva bondat s'esténals fills dels fills..."*

Walden o la vida als boscos (Henry David Thoreau)

Qui no ha vist encara aquella pel·lícula de ***"El Club dels Poetes Morts"?*** Allà hi ha escenes de les reunions dels joves col·legials que s'endinsen en el món de la poesía i en la vida mateixa. Aquestes reunions tenen un "cant d'entrada" (*Walden*) predeterminat que enllaça amb el sentiment de la cançó dels gossos:*Vaig fugir als boscos perquè desitjava viure amb un únic propòsit: fer front, només, las fets essencials de la vida, i veure si era capaç d'aprendre tot allò que m'havia d'ensenyar. No volia descobrir, a l'hora de la mort, que ni tan sols havia viscut. No desitjava viure res que no fos vida - m'agrada tant la vida...- , ni practicar la resignació, tret que no fos absolutament necessari. Volia viure a fons i esprémer tota la substància de la Vida, d'una manera tan ferma i espartana que en foragités tot allò que no li era propi, fer una neteja dràstica d'allò que li era marginal, reduir la vida a la seva mínima essència i, si resultés mesquina, extreure'n tota la genuïna mesquinesa i fer-la conèixer al món; però si fos sublim, conèixer-la per pròpia experiència i ser capaç d'explicar-ne la veritat després d'aquella propera excursió.*